

Šest študentov.

(Po V. Schumannu.)

ekoč je popotovalo šest navihanih študentov okrog po svetu. Namenili so se tudi tja na Ogrsko, da bi videli, česa novega se tamkaj lahko nauče.

Pripetilo pa se je, da je — kar je izredno čudno — imelo vseh šest študentov v vseh šestih žepih komaj pet vinarjev, dasi so bili od svojega cilja še dolge in dolge kilometre oddaljeni, še daleč tam na Bavarskem — kje je bila še Ogrska!

Ko so prišli tja do mejnega mesta Bratislave, je hkrati vseh šest porednih želodčkov terjalo hrane. Zajtrkovati bi bilo treba. Študentje so sicer slišali to premilo godbo iz svoje notranjščine, toda kaj naj napravijo, da bo muzike konec, koliko naj dajo godcu, da bo utihnil, tega niso pri vsi svoji učenosti pogruntali...

Pa so kratkomalo mahnili v bližnjo gostilno in korajžno naročili gostilničarju, naj jim prinese kaj za pod zob. Gostilničar jim je ves vesel, da ima zopet enkrat goste, prinesel slastne jedi in izvrstne pijače. Študentje so jedli in pili in bili prav židane volje, ne da bi se pri tem količkaj pobrigali, kdo bo za njimi plačal ta imenitni prigrizek. Kot pravi brezskrbneži so sedli v gostilni za mizo, skrbi pa so prepustili preljubim ptičkom v gozdu in pod sinjim nebom...

Ko pa so se najedli in napili, so poklicali veselega krčmarja in moško dejali: »Krčmar, račun!«

Ko pa je krčmar res izračunal, so navihanci drug drugemu preobrnili vse žepe, se milo spogledovali in začeli na vse pretege stokati, kakor da bi jim bile jedi bog ve kako škodovale. Končno pa se je le eden izmed njih skorajžil in dejal krčmarju: »Preljubi naš gostitelj, kar po pravici ti povem, kar mislim in kar je res: vseh nas šestero nima niti beliča v žepu, pa napravi z nami, kar ti drago! Tudi če nas iz hlač streseš, ne bo padlo od nas več kakor pet vinarjev.« — Krčmar nekoliko pomisli pa reče: »Kam pa prav za prav potujete?«

»Na Ogrsko,« mu odvrne tisti, ki je bil med njimi najbolj korajžen, »tam ostanemo leto dni, da vidimo, kako se tamkaj študira. Nato pa se vrnemo.«

»Dobro, če se čez leto dni res vrnete,« pravi krčmar, »se zopet oglasite pri meni! In kdor od vas mi bo tedaj povedal najbolj

Študentje se gostijo v krčmi.

kosmato laž, ki bo že kar podobna resnici, tistemu odpustim ves dolg in še eno porcijo mu dam po vrhu.« Študentje so bili s tem zadovoljni in so krčmarju obljubili, da se bodo za gotovo vrnili k njemu čez leto dni. Pa so jo mahnili proti Ogrski.

Ko so se čez leto vračali domov, so se zedinili v misli, da se oglase pri krčmarju, a ne vsi hkrati, marveč drug za drugim.

Prvi od njih vstopi, pozdravi in poprosi za prigrizek. Krčmar je prikimal in ga vprašal: »Od kod prihajate!« Ni ga namreč več spoznal.

»Iz Ogrske.«

»Kaj je tam novega?«

»Nič posebnega,« odvrne študent, »le to, da v Pešti sedi na stolpu velike katedrale ptič, katerega senca pada tri milje daleč.«

»Oho,« pravi krčmar, »to pa že ni res.«

Ko sta govorila še to in ono, pride drugi študent in naroči prigrizek. Krčmar tudi njega povpraša, kaj je novega na Ogrskem.

Študent pravi: »Nič novega ne vem, le to, da leži pred katedralo na dvorišču tako jajce, ki ga tri sto kmetov ne more premakniti niti za las.«

Pa pravi krčmar: »Potem pa že utegne biti res, da ptič tako daleč meče svojo senco.«

Tedaj vstopi tretji. Tudi tega pobara krčmar po novicah. Navihanec pove: »To je povsem novo, da je reka Donava zgorela od Bratislave do Dunaja.«

Krčmar se od srca zasmije in pravi: »To je pa že predebela laž.«

Ta trenutek vstopi četrti, ki pove krčmarju novost, da so se v goreči Donavi vse ribe spekle. — In krčmar je verjel, da je Donava zgorela...

Pol ure kasneje pride peti, ki je pripovedoval, da mu od vseh prejšnjih novic ni niti ena znana, a zvedel je, da je umrl — Bog.

»Kako naj Bog umre?« je začudeno vprašal krčmar, a že vstopi zadnji, ki pripoveduje, da je v Lincu videl, da je bila pristavljena lestva prav na nebo, po nji so pa hodili gor in dol majhni revni otroci in vsak je imel klobaso in žemljo v rokah.

Krčmar nato: »Potem pa že utegne biti res, da je umrl Bog, zato pa je mati Marija delila revnim otročičkom miloščino.«

Med temi pogovori je bil prigrizek pripravljen. Vseh šest je sedlo k mizi in bili so prav židane volje. Pa pravi prvi študent krčmarju: »No, zopet nas imate tukaj. Kdo od nas je povedal najdebelejšo laž?«

Krčmar pa si ni še s tem belil glave, komu naj podari en prigrizek, saj so bile laži tako umetno prepletene med seboj. Dal je vsem navihancem še en prigrizek, vam pa, dragi prijateljčki moji, je prepustil to stvar v presojo...

Emanuel Kolman:

Slepa deklica.

*Ptiček, ptiček — oj zapoj
tisto pesem lepo,
da pregnal mi žalost boš —
srečal deklico sem slepo
tam na vrtu sredi rož.*

*Ptiček, ptiček — nič čul nisi,
žalostna kako je pela
o pomladi, soncu jasnem
in o sreči, maju krasnem.
In potem je zaihtela...*

*O, le molči, mili ptiček!
Vrni se med drage svoje —
deklica se več ne vrne,
nikdar več na vrt ne bo je...*